

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ :

— Τί διαφέρει δυστύχημα από κρίμα ;

ΜΑΛΛΑΡΟΣ.

— Νά σοῦ τὸ ξηγήσω μ' ἓνα παράδειγμα. Νά, ἂν ὁ Κασσιδάκις ἐπεφτε στὴ θάλασσα, θὰ ἦτανε δυστύχημα· μὰ ἂν τὸν ἔσωζε κανεὶς θὰ ἦτανε μεγάλο κρίμα.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ (ποῦ ἔτυχε νὰν τὰκούσει):

— Τοιαῦτα λογοπαίγνια οὐκ εἰσὶν ἴδια ἀνδρῶν σοδοῶν καὶ σφῶς αὐτοῦς σεβομένων.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

— Ἐμαθεὶς τί ἔλαθε ὁ μέγας μας καθηγητής, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας (καὶ κολοπιθείας) ὁ Χατζιδάκις ;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Β'

— Τί ἔλαθε ; Πέες γρήγορα, βρε ἀδερφέ, μὲ τρομάζεις !

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

— Ω! τότε δάγκασε ἓνας σκύλος...

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Β

— Μὰ τί ; Μήπως λύσσαξε ;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α

— Ὅχι ... εὐτυχῶς... λυσσαξε ὁ σκύλος...

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Εὐθύς. Νά σ' ὁμιλῶ εἰπέ μου καὶ τὰ αὐτὰ σου θέλω γοητεύει ἢ θὰ πηδῶ στὴν χλόη ὡσάν Ναιάδα ἢ εἰς τὴν ἄμμον ἔ πάνω θὰ χορεύω ἔσάν Νύμφη μὲ τὰ ζέπλεκα μαλλιά της, χωρὶς διόλου νὰ παρατηρήσεις τὰ ἔχνη τῶν βημάτων μου. Ὁ Ἔρωσ εἶνε Αἰθέρ διαπυρός. Δὲν ἔχει βάρος νὰ τὸν λυγίξῃ εἶν ἑλαφρὸς καὶ ἀνεβαίνει παντοσινά. Ἐπαύσατε καὶ τὸ μαρτυρήσατε τῶν λευλοιδιῶν αὐτὸ τὸ στρώμα

χιλιὰ καλὰ μὴν τὸν ξεσινερίζεσαι... Εἶνε πατέρας σου σ' τὰ χόρνια . . . — Αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχομαι, γυναίκα, μὲ κανένα τρόπο ! Σῶνε καὶ καλὰ θεὸς νὰ μὲ βγάλῃς γέρο, μ' αὐτὸ δὲν τὸ θέλει οὔτε ὁ θεὸς οὔτ' ὁ διάολος ! Νά μοῦ κάνεις τὴ χάρι ! — Ντέ, βέ, οὐ χαντακουμένος ! Ρίχτηκε τῆς κερῆς ἄδικα κι' ἀσυλλόγιστα . . . — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, κερὸ γυναίκα ! Καὶ νὰ μὴ με συμπαῖς ἄλλοτες, σάν λέω τὸ δίκιο μου, οὔτε νὰ μοῦ πατῆς τὸν κάλο ! — Βῆ, βῆ, τοῦ διαόλ' ὁ σκυλόφραγγοσ ! — Βρε, τρελλοθήκησ, χριστιανέ μου ; ἔχεις δρεξὶ νὰ ἴδῃ καμμιά τρομάρα : Σὺ, Θεοῦλη μου, λυπήσου με ! — Ψυθούριζε μὲ τρόμο ἢ Νικολάκαινα, ἔχοντας τὴν ψυχὴ σ' τὸ στόμα της. — Κ' ἓνα ἄλλο πρῆμμα θὰ σὲ παρακλέσω, φωνάζε περὶ δυνατὰ ὁ κύρ Νικολάκης, ἀγριοκυττάζοντας τὸν κλέφτη : νὰ μὴν ἔχῃς πολλὰ πολλὰ συναλιχία μὲ τὸ παλλικκρε, γιατί σπάξω σ' τὴ στιγμή τὰ σχοινιά μου καὶ τὰ κάνω ὅλα θάλασσα ! Μπᾶς καὶ θαρρεῖς πῶς τὸ κοντολομάχαρο πῶχω γιὰ τὰ μάτια ; — Χά, χά, χά ! τοῦ διαόλ' τὸν καραγκιζόχ ! Βγάλ' τοῦ ὄρε, αὐτοῦνο τοῦ μαυρομάκικο !

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— ΑΛΒΕ. ΠΑΛΛΗ : Ὁ Κύκλωπας τοῦ Εὐριπίδη. — ΨΥΧΑΡΗ : Ἡ μετάφρασι τῆς «Ὁρέστε ας». — Μ ΜΑΛΑΚΑΣΗ : Πεζὰ ποιήματα : Ἡ παλιὰ κρήνη. Ὁ χρυσικός.

ποῦ ἀναπαύομαι. Τὰ ἀσθενῆ τὰ κρίνα ὅπου ἔσάν δένδρα ἰσχυρὰ βαστάζουν τὸ βάρος μου. Δρὸ μικρὰ περιστέρια μὲ σέρνουν ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὴν νύκτα ἀνάμεσα τοῦ οὐρανοῦ κι' ὅπου θελήσω μὲ ὀδηγοῦν. Ἐν ᾧ λοιπὸν ὁ Ἔρωσ εἶν' τόσον ἑλαφρὸς, πῶς εἴμπορεῖς, παιδίον γλυκύ, νὰ τὸν φαντάζεσαι τόσον ὀγκώδη ; Πλὴν μήπως ἡ καρδιά σου εἶν' ἐρωτευμένη μὲ τὴν μορφήν σου ; Εἴμπορεῖ ἡ δεξιὰ σου τὸν ἔρωτα νὰ βρῖσκη στὴν ἀριστεράν σου ; Τότε ἀγάπησε τὸν ἑαυτὸν σ' ὁ ἴδιος ! Τὸν ἑαυτὸν σου ἀγάπησε καὶ περιφρόνει. Ἀφαίρει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ λέγε πῶς ἄλλος σοῦ τὴν ἔκλεψε ! Ὁ Νάρκισσος ἐπίσης ἀφῆκε καὶ ἀπέθανε τὸν ἑαυτὸν του θελήσας τὴν σκιάν του νὰ φιλήσῃ μέσα στὸν ποταμόν. Τὸ φῶς ἐπλάσθη γιὰ νὰ φωτίξῃ οἱ στολισμοὶ γιὰ νὰ στολιζοῦν πρὸς γέυσιν τὰ ἔδραματα κι' ἡ ὠραιότης ἢ δροσερὴ διὰ νὰ θελήσῃ, τ' ἀνθῆ γιὰ νὰ ἀρωματίζοῦν καὶ τὰ δένδρα νὰ φέρουνε καρπούς. Ἐκεῖνο ποῦ αὐξάνει μόνον δι' ἑαυτὸ περιφρόνει τὴν φύσιν.

(ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἀξίζει νὰ μάθετε μερικὰ πατριωτικὰ παρασκήνια ποῦ θέλουν νὰ ποῦνε μερικοὶ κακόδοιοι πῶς εἶναι καὶ συμπεροντολογικὰ παρασκήνια. — Λοιπὸν, ὁ Μιστριώτης φωνάζει γιὰ τίς μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων, πρῶτα γιατί εἶναι Δεληγιαννίκοσ καὶ τὸν βίλανε νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα καὶ δεύτερο γιατί εἶναι πρόεδρος τῆς ἐταιρίας πρὸς ρεζίλευτιν ἀρχαίων δραμάτων. — Τραβάει δὲ ἡ ἐταιρία ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο πέντε χιλιαδοῦλεσ δραχμὲσ γιὰ κάθε ἀρχαῖο δρᾶμα ποῦ ρεζιλεύει.

Πάνω σ' τὴν ὄρα σφύριξε δεξιὰ τὸ καραοῦλι κι' ὁ Γιωργούλας ἔτρεξε κατὰ κεῖ μὲ τὸ ντουφεκί σ' τὸ χέρι σ' τὴ στιγμή καμμιά δεκαεὶα κλέφταισ ὄλοῦθε ξεφύτρωσαν, σάν τὰ μανιτάρια· ὁ Γιωργούλας ξανασφύριξε δυνατὰ, βάνοντας δυὸ δάχτυλα σ' τὸ στόμα του, καὶ τότε ἀπ' τὸ δεξιὸ τὸ μονοπάτι ἦρθε κουνιστός καὶ λυγιστός ἓνας λεβέντης ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, μὲ πέρδικασ περπάτημα καὶ δαχτυλίδι μέση. Φαινότανε καμμιά σαρανταεὶα χρόνων ἄνθρωπος. Ἦτανε ὁ καπετάνιος, ὁ καπετάν Κόντος ὁ Μπισιρντής. Πέταε ψηλά ἡ ματιὰ του, ἀληθινὴ ματιὰ ἀίτου, καὶ δροσάτο χαμόγελο στόλιζε τὰ χεῖλια του. Ἡ περιφάνεια ἦταν γραμμὴν σ' τὴν ὄψι του, ποῦ σάν μαγνήτης σὲ τραβοῦσε νὰ τὸν συμπυθῆσῃ. Τ' ὄμορφο κεφάλι του, μὲ τὰ σγουροῦσανθα μαλλιάκια, ποῦ γύρ' ἀπὸ τὸ φέσι ξεχειλίζαν, ταίριαζε γιὰ κεφάλι ἀγγέλου, γιὰ κλέφτικο δὲν τῶκανεσ ! Τὰ παλληκάρια του κάναν ὄρα σ' τ' ὄνομά του, δὲν θέλανε πολλὰ λόγια, μ' ἓνα γνέψιμό του ἔμπαιναν ἀφοβα καὶ σ' τὴ φωτιὰ καὶ σ' τὸ θάνατο ! Δὲν ἦταν πολὺσ καιρὸσ ποῦ βγήκε σ' τὸ κλαρί καὶ γιατί τ' ἀπεφάσισε κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ. Τοῦτο μόνον ξέρουν ὅλοι, πῶσ κανεὶς φτωχὸσ ἀπ' τὸν Κόντο δὲν ἀδικήθηκε, κανεὶς αἰχμαλώτοσ δὲν ἔχασε τὴ ζωὴ του. Ἐκλεβε τοὺσ πλούσιοσ κι' ἔδωνε σ' τοὺσ φτωχοὺσ, σὲ κάθε

— Κι' ἀπ' αὐτὲσ τίς πέντε χιλιαδοῦλεσ παίρνουν ἀέρα τὰ μυαλὰ τοῦ σεβαστοῦ προέδρου. — Ὁ ὁποῖοσ—σεβαστὸσ πρόεδρος, πάντοτε—φοβερίζει πῶσ ἂν ξαναπαρασταθῆ ἢ «Ὁρέστεια» θὰ πάῃ νὰ κάψῃ ὁ ἴδιος τὸ Βασιλικὸ θέατρο, ἀφοῦ κάψῃ πρῶτα τὸ σπίτι του. — Κι' ὅμως ὁ ἀρχιταρταρίνοσ τὴν Κυριακὴν τὴν νύκτα ποῦγινε ἢ συμπλοκή, ἦταν κρυμμένος σπῆτι του, ἂν καὶ εἶχεν ὀρκισθῆ πῶσ ἂν τολμήσουν νὰ παρρραστήσουν τὴν «Ὁρέστειαν»—τρέμετε, τύροννοσ!—θὰ φορέσῃ τὸν κόκκινο σκούφο καὶ θὰ ἠγνηθῆ τῆσ φοιτητικῆσ νεολαίασ ! — Στὸν Κουρμαλίδειον διαγωνισμόν, ποῦ διεξάγεται στίσ στήλεσ μιᾶσ ἀπογευματινῆσ ἐφημερίδασ, ἔχει ὑποβάλει μιὰ τραγωδία του, καθὼσ μᾶσ εἶπαν, καὶ ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλοσ. — Τὰ πύρινα κατὰ τῶν δημοτικιστῶν ἄρθρα του εἶνε ἐκτὸσ συναγωνισμοῦ. — Ἀγκαλά, λόγοι πατριωτικώτατοι τὰ ἐμπνεοῦν κι' αὐτά. — Θέλουν δηλ. νὰ εἰποῦνε πῶσ ὁ κ. Πολ. καταφέρεται κατὰ τῶν δημοτικιστῶν καὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου, γιατί δὲν ξαναπαίχτηκε σ' αὐτὸ ἓνα δρᾶμα του αὐτοῦ ἔρμου. — Τὸ δρᾶμ' αὐτὸ στήν πρώτη καὶ τελευταία του παράστασι ἔπιασε μόνον 137 δραχμὲσ. — Λιγότεροσ δηλ. ἀπὸ τὸ δραματικὸ ζέρασμα τοῦ κ. Σαμποῦ ποῦ ἔπιασε 600 δραχμὲσ, ἂν καὶ ὅλ' οἱ Δεληγιαννικοὶ βουλευταὶ μοίραζαν εἰσιτήρια, γιατί εἶχαν πάρει τὸ ζήτημα πολιτικόν. — Ἀπὸ τὰ Ρωμέικα ἔργα τὰ μόνα ποῦφεραν παράδες εἶναι οἱ κωμωδίεσ τοῦ Λίσκαρη. — Τὸ πρῶτο βράδῃ ἔπιασαν 1370 δραχμὲσ. — Ὁ σιαμαῖοσ φιλολογικὸσ ἀδελφὸσ τοῦ κ. Πολ. καταγίνεται νὰ μεταφράσῃ τὸν «Ἰππόλυτο» τοῦ Εὐριπίδη ἀπὸ τὸ Γαλλικόν. — Τὸ νοῦ σου, μπίρμπα-Μιστριώτη ! — Τίς ἀνοησίεσ ποῦ εἶπε ὁ κ. Ὑπουργὸσ τῆσ Παιδείασ γιὰ τάρχαϊα δρᾶματα καὶ γιὰ τὸ κ. Παλαμά, ὁμολογοῦμε πῶσ δὲν τίς εἶπε οὔτε αὐτὸσ ὁ κ. Σαμποῦ. — Κι' ὅμως ὁ κ. Ράλλησ ποῦ τόσο φρόνιμα ἐπολιτεύθηκε στὸ Μιστριωτικὸ ζήτημα, δὲν εἶχε τὴν πρόνοια νὰ διατάξῃ τὸν ὑπουργὸ του νὰ βουθαθῆ καὶ νὰ μὴ ρεζιλεύῃ κι' ὅλο τὸ Ὑπουργεῖον μὲ τίς ἀνοησίεσ του. — Ἦμποροῦσε καὶ νὰ τὸν πᾶψῃ ἀκόμα τὸν κ. Φαρμακόπουλο, ἀφοῦ ὅσα εἶπε, οὔτε κλητήροσ τοῦ Ὑπουργεῖου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ πῆ. — Τὰ ἄρθρα τῆσ δ. Ἀροδαφνοῦσασ καὶ τοῦ κ. Σταμιόπουλου ποῦ εἶχαμε προαναγγεῖλει γιὰ τοῦτο τὸ φύλλο, εἰμειν γιὰτὸ φύλλο τῆσ ἄλλης Κυριακῆσ. — Ποῦ ἀφίνει ὁ Μιστριώτησ νὰ μιλήσῃ κι' ἄλλοσ. — Νὰ μὴ ταραχθοῦν, γιὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ οἱ πρόμαχοι αὐτῆσ γλώττησ τῶν προγόνων ποῦ δημοσιεύομε σήμερα τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Ψυχάρη. — Ἀποφασίσταμε καὶ μεῖσ οἱ προδότεσ νὰ καταρτίσομε τὴν πινακοθήκη μας. — Θὰ ἔγχαμε τὴν «Ἐθνικὴ» πινακοθήκη, ἂν τὸ ἐπιθετο αὐτὸ δὲν εἶχε παραρεζιλευτῆ αὐτὲσ τίς μέροσ. — Στὴν πινακοθήκη τοῦ «Νουμά» θὰ δημοσιευθοῦν εἰ εἰκόνεσ ὄλων ἐκείνων τῶν προδοτῶν ποῦ ἀγωνίζονται νὰ πείσουν τὸν κόσμο πῶσ ἢ Ἑλλάδα δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζῆ. — Δὲν ἦταν καμμιά ἀνάγκη νὰ διαμαρτυρηθῆ ἢ ἀγα

περίστασι ἀποδείχοντας πῶσ μὲ τὸ σταυρὸ κατόνησε κλέφτης. . . Σάν ἦρθε στὸ λημέρι πέταξε τὴν καπίτασ του σ' ἓνα σχοῖνο, σήκωσε τὸ φεσάκι του, μὲ τὴν χρυσὴ τὴν φούντα, καὶ σφύγγισε τὸν ἴδρωτά του μ' ἓνα κεντημένο μαυτῦλι, ποῖοσ ξέρει ποιανῆσ νεράιδασ χάρισμα. Ἦπτε ὕστερα κρῖο νεράκι ἀπ' τὴν πηγὴ, μὲ τὸ τᾶσι του, καὶ πῆγε νὰ ἴδῃ τοὺσ αἰχμαλώτοσ μὲ τὸ Γεωργούλα· αὐτόσ ἦτανε τῆσ μπιστοσύνησ του κι' αὐτὸν ἔρησε σ' τὸ ποδάρι του ἀπὸ βραδύσ, πηγαίνοντας γιὰ μερικαῖσ ὥρασ σ' τὸ χωριὸ του, νὰ ἴδῃ τὴ γρηὰ τὴ μάνα του, πρὶν φύγῃ μὲ τὸ μεπουλοῦκι γιὰ τὴ Ρουμῆλη. — Ἐ, βέ Γεωργούλα μ', καλὰ σὰς ἦρθανε τὰ πρᾶματα, εἶπε χαμογελῶντασ σάν εἶδε τόσοσ αἰχμαλώτοσ σ' τὴν πλατεία. Δὲν τὸ πιστεῶ νὰ μὲ παρακούσεσ καὶ νὰ τυράννησεσ τὸν κόσμο ἀσυλλόγιστα . . . Σάματισ πολλοὺσ γλιέπω δεμένσ, ὄρε γυιέ μ' ! — Θὰ τοὺσ λύσου, γιὰ, βραδῦ βραδῦ, καπετάνιε μ' . . . — Κακὰ ἔκανεσ καὶ ψυχρά, ψυχρογυιέ μ' ! Σοῦπα νὰ δένεσ ἀμα κανεὶσ σὲ πολεμάκη, ἀμα σὺρ' πιστόλ' ἢ μαχαίρ', σοῦπα νὰ δένεσ ἀμα οὐ τόποσ ἦνε ζόρικοσ καὶ μποροῦν νὰ σ' φύγουν· ἀμ' ἴδῃ γιὰ τί τὸν ἔδεσεσ. ὄρε, αὐτοῦνο τὸ γέρο ; σ' ἐπολέμεισ, βέ; αὐτοῦνο τὸ ζλάπ' ; ὄχι τὸ γέρο, μόν' οὔλοσ νὰ τοὺσ λύσεσ, μο-